

Festivalové listy

3. číslo
22. října 2016

Poezie? Tak leda do klobásek!

Neotravujte už s tou poezií! Zbláznilí jste se? Kdo to má pořád poslouchat? Kdo vůbec vymyslel tohle setkání poblázněnců? Metlu do ruky a práci na vás, to vám z hlavy ty básničky vymete. Víte, jak se lidi nadřou, kolik stojí chleba, co to je makat na šichtě dvanáctku a potom jít na noční? A pak si recitujete poezii! Leda tak díru do hlavy, a ne poezii! Kdo to kdy viděl otravovat o víkendu slušný lidi recitací. Vám muselo úplně přeskochit. To nemůžete vymyslet něco pro lidi? Něco, co jim udělá radost, zahřeje žaludky. Něco jako tam u řezníků, to Klobáskobraní, to je kultura pro člověka. Mě nějakí vaši básníci vůbec nezajímají. A vůbec, že se s váma zahazuju.

Já už jsem měl doma dávno vymalovat, aby mně roba furt nenadávala, a ne psát tady nějaké nesmysly. To tam nemáte co dávat, že otravujete lidi? Víte, jaká je to fuška nenasrat týden manželku a splnit všechny ty úkoly? To si zkuste, vy poetové, vy Radokové svatí, vy recitátoři! Zkuste si ráno prokličkovat Valmez ve staré škodovce a nevynadat přitom někomu do mamlasů. Čuchněte si po ránu, jak je cítit ta chemička za humny. To je realita. Ta vám tu poetiku z hlavy vyžene. Šak vy dostanete rozum, až přijдете o práci, až budete půl roku na podpoře a tchyně vám ani haranty nepohlídá. Taky jsem znal jednoho, co dělal literaturu, dvanáct let to fáral tady na střední, a jak dopadl. Všechny ty básničky si může strčit, víte kam. Teď dělá u řezníků v nějakém muzeu a je rád, že uživí děcka. Řeknu vám, ten nechce za boha živého básničky ani vidět. A jak se s těma pubertákama musel rozčilovat, div z toho o hlas nepřišel. A vy s tou poezií nedáte pokoj!

Přečtěte si toho Třešňáka, on to napsal dobře. Poezie, tu znám. Je to coura, jednou jde s tím a podruhé zas s jiným, jak vítr fouká. Vás ty intelektuálský pitominiky přejdou, až přijde Turek a Rus a nadělají vám z toho tady ty cibule aji mešity. Si myslíte, že vás nějaký ten Goethe spasí, si myslíte, že někoho dojmá ta vaše Óda na radost. Máte se starat o pořádný věci, chodit k volbám a papír nosit do sběru a ne ho rvát do popelnic. Kolik té literatury shnije někde na skládce. Já se vám nedivím, že se ten Haňta ubezdušil v tom lisu. Tolik papíru jde na skládku a nikdo to nečte. Schránky plné, číst se to nedá. To by vás mělo zajímat. Proč mi furt rvete do schránky ty slepy, kde na to má manželka furt brát a já abych se sedřel. To máte dělat, chodit po lidech a recitovat, napravovat ten pitomej svět a rozsvítit těm chudákům v hlavě.

Ale vy ne, vy tady budete na zámku sedět

a mudrovat o poezii. Pak se to tady všechno večer nalije vínem a kdoví čím a pracující člověk se má na to chodit dívat. Lopatu do ruky a hybaj něco dělat. Posbírat nějaký ten bordel venku, jak ten náš král Franta, co on toho natahá na tom kole a je rád, že si koupí v samošce lahvičky, ten si nemůže nalévat ty vaše vínečka. Nalhávat si, že ve víně je pravda. Pravda je tady venku v podzámčí, tam si zajděte. Podívejte se na tu Bečvu, co já tam napytlačil pstruhů, a teď ani mřenku. To je vám poezie?! Starosta musí být furt na fejbuku a nemá na všechno čas. Ředitela na vás, ale ten se tu raděj neukáže, co by si tak s váma vykládal. Ten se musí jinak otáčet. Si myslíte, že vám tu kulturu furt bude někdo dotovat? Takhle si nevyděláte ani na slanou vodu!

A máte to. Jsem se roze-psal a mám doma tolik práce. Co já to furt slibuju tomu Karlovi. Pište si ty cancy příště sami a neotravujte slušný ženatý chlapy s dvěma děckama na krku. Si myslíte, že bez té poezie nemožu být, nebo co? Vás chcu slyšet re-

citovat, až sa zasej doma srazím ve dveřích s mojou, to by ani Vrchlický neukecal. Že mi to stojí vůbec za to sem chodit, na zámek, to je pro lepší lidi, než su já. Tak už se polepšete, příští rok aspoň nějakou tu brigádu, ať se na vás lidi nedívají tak spatra. Rozněst pěkně letáky a do každého strčit nějaký ten manifest, jak za starých časů. To se s poezií za něco bojovalo! Co verš to myšlenka. Ale co vám budu vykládat. Vy se tady raději natrásáte před komisí a rozdáváte si body jak někde na krasobruslení. Jste si to spletli s olympiádou, ne?

No už jsem toho napsal dost. Zas si to neberte nějak tak osobně, to já jenom tak, aby řeč nestála. To Karel po mně furt něco chtěl, tož dobře vám tak, a zapomeňte, že mě za rok zase přemluvíte, beztak mě roba nepustí. Sbohem a šáteček! Poezie, to jsou nápady... A ne že to otisknete, jak sa to moja, dozví, tož su mrtvý Valmezák.

Alda

zde může být i vaše reklama

Regonol

VONNÁ
KOUPEL-
HEBKÁ
PĚNA

Pěnová přísada do koupele Regonol zpříjemní vaši lázeň, provoní ji jemnou vůní a vytvoří bohatou pěnu.
Koupel s Regonolem vás osvěží.

Nejvíce pěny získáte, nalijete-li obsah lahvičky do prázdné vany a prudce napustíte vodu.
Lahvička Regonolu stojí 1 Kčs

KOZMETIKA, N. P., BRATISLAVA

Mám ráda prokleté básníky a Villona, říká hlavní organizátorka festivalu Hana Marková

Už řadu let je hlavní organizátorkou mezinárodního festivalu poezie Hana Marková. Příští rok to ale bude naposled. Uzrál čas a teď musí Kulturní zařízení najít jejího nástupce. A co bude Hanka dělat v důchodu? Přece jen je lepší si poezii číst nebo poslouchat, než běhat kolem festivalu a recitátorů...

Jaké bylo vaše první setkání s festivalem poezie?

V roce 1998 jsem nastoupila do mezinárodního Kulturního zařízení a dostala se tak i k Moravskému festivalu poezie. Ředitelem tehdy byl Pepa Fabián a při organizaci festivalu mu zdatně sekundovala Dana Půstová. Já jsem tehdy dělala prezenci, ale i spoustu dalších věcí kolem festivalu. Prostě co bylo třeba. Tehdy ještě nebyly zdaleka tak rozšířené počítače a internet, takže spousta věcí byla o dost komplikovanější. Ale čas poslechnout si recitátory jsme si samozřejmě vždycky našli.

Jaký je váš vztah k poezii?

Sama jsem verše před mnoha lety přednášela. Tehdy jsem se účastnila akcí, jako je Soutěž tvořivosti mládeže nebo Puškinův památník, tam se recitovalo dokonce v ruštině. Pamatuji si, že na Soutěž tvořivosti mládeže jsem si vybrala verše ze Seifertovy Maminky. Pochválili mě za recitaci, ale pokárali za špatný výběr básně, protože byla málo angažovaná.

A co ráda čtete?

Mám ráda francouzské prokleté básníky a Françoise Villona. Líbí se mi Josef Kainar a samozřejmě již zmíněný Jaroslav Seifert. Přiznám se ale, že momentálně poezii moc nečtu. Nějak mi nezbyvá čas. Důchod se ale blíží a už mám připraveno několik knížek básní, takže se pak hned pustím do čtení.

Jak se za těch osmnáct let, co jste u toho, festival změnil?

Tak například se změnil název z Moravského festivalu poezie na Mezinárodní. Základ ale zůstává stejný. V podstatě je stejný už přes půl století – takový, jak ho vymyslel Jiří Broll. Včetně číselného hodnocení. Pokusila jsem se před několika lety udělat revoluci a prosadila i přes odpor kolegů zrušení číslování. Uznávám, dopadlo to fiaskem. Porotci byli zvyklí na čísla a stejně tak i soutěžící se v anketě vyjádřili pro návrat k číslování. Alespoň už víme, že tudy

Hana Marková při kávě po skončení sobotních recitací.

cesta nevede. Číselné hodnocení k tomuto festivalu prostě patří.

Co vás tehdy vedlo k takové změně?

Když jsem oslovovala na Wolkerově Prostějově potenciální recitátory, aby k nám přijeli, hodně jich odmítlo se zdůvodněním, že je odrazuje číselné hodnocení. Dřív bylo Meziříčí postupovým festivalem, lidé sem jezdili automaticky. Po zrušení krajských, okresních a městských kulturních středisek jsme ale museli začít recitátory sami získávat. To je v současnosti náš nejdůležitější a také nejtěžší úkol. Oslovit a přesvědčit recitátory, především z Hviezdoslavova Kubína a Wolkerova Prostějova, aby k nám přijeli.

Čím může Meziříčí odrazovat zájemce?

Na Wolkerově Prostějově i Hviezdoslavově Kubíně soutěžící přednáší jen jeden text. V Prostějově si mohou vybrat, zda je to poezie, nebo próza. V Kubíně zase má próza a poezie oddělené kategorie. Když ale chtějí jít k nám, musí se naučit ještě jeden další text. Do prvního kola si mohou vybrat poezii nebo prózu, ve druhém kole to musí být vždy poezie. Ivana Lubinová z Nipos-Artamy přišla s návrhem, abychom nebyli tak striktní. Povinná báseň by sice zůstala, ale soutěžící by si mohli zvolit, jestli ji přednesou v prvním nebo druhém kole. Myslím si, že to není špatný nápad. Upustili jsme také od podmínky, že slovenští recitátoři mohou být jen z Hviezdoslavova Kubína. Zúčastnit se tak může od určitého věku každý, kdo má zájem. Okruh lidí, kteří se věnují interpretaci textu, je velmi úzký, tak proč jej ještě víc omezovat. Nemáme žádné

limity, jsme soutěž amatérských recitátorů. Samozřejmě sem ale nepojede nikdo, kdo neumí slušně přednést nějaký text. Nemusí to ale být špičkový oceněný recitátor, laureát Wolkerova Prostějova nebo Hviezdoslavova Kubína.

Jak si vysvětlujete, že Slováci mají o soutěž v Meziříčí podstatně větší zájem, než Češi?

Jednak to do Meziříčí mají blízko a také mám pocit, že Slováci to berou jako prestiž, přijet sem a utkat se s českými recitátory. Ale proč ubývá českých recitátorů, těžko říct. Na tuto otázku hledáme už delší dobu marně odpověď.

A jak se za těch osmnáct let, co se kolem festivalu pohybujete, změnil styl přednesu?

Přístup porotců k recitátorům se během času moc nemění, požadují především přirozenost. Stále více se v přednesu prosazuje divadelnější přístup. Recitátoři básně nedeklamují stroze, nudně a vestoje. Dávají do toho víc divadelna, pohyb, pracují se scénou, využívají rekvizity. Snaží se prostě dokreslit text tím, že přidávají prvky, které jeho obsah umocní. Někdy jsou to skoro neuvěřitelné věci. Andrej Drbohlav v roce 1998 oslnil tím, že chodil po hlavách diváků. Vyšel z jeviště a šel po židlích. Dušan Utinek měl také zajímavé projevy u svého Ferlinghettiho. Porota ocenila originalitu, zajímavý přednes, který ale není trapný nebo přehnaný. Samostatnou kapitolou je výběr textů. Mě osobně mrzí, že se stále více prosazují negativní depresivní texty plné smrti a hrůz.

Děkujeme za rozhovor! Pavel Stojar

JIŘÍKOVO VIDĚNÍ

Znám vesmír, nudím se

„Na čem záleží, je, aby autor pocítoval nutnost psát krví... Báseň je promyšleně zhotovený předmět, a ne vykladní skříň nějakého klenotníka. Báseň v próze je klenot.“

– Napsal Max Jacob v předmluvě své knihy Kalíšek na kostky a pak se tím řídil. To nejlepší nakonec, říká se, a Max Jacob dle mého soudu v disciplíně básně v próze je tím nejlepším. Asi se o něm ve škole něco učí, asi ne mnoho, ale to je vcelku jedno – měl by se hlavně číst. Z výběru francouzských moderních básníků mě zaujal určitě nejvíce ze všech zúčastněných.

Jeho život nemohl být nudný a jednoduchý, to by se u francouzského poety ani neslušelo. Pět let prý žil na moři, pak se usadil a rozhodl se pro uměleckou dráhu. Bydlel na Boulevardu Voltaire s Picassem a učil ho francouzsky, přátelil se s Apollinaiem, Cocteauem, Modiglianem a pochopitelně řadou dalších slavných. Nechal se pokřtít, sedm let žil v klášteře, pak cestoval, pak se do kláštera vrátil, a nakonec se ještě jako křesťan židovského původu stihl stát obětí holocaustu.

Jeho přítel Picasso mu ostatně ilustroval první vydání sbírky Kalíšek na kostky, v níž Jacob představil svou vlastní originální představu o básních v próze. Byť ji tak trochu uvedl ve stylu, který vlastně nebyl jeho.

Báseň ve stylu, který není můj Tobě, Baudelaire

U cesmíny, mezi jejímiž listy je vidět město, rozmlouvají don Juan, Rothschild, Faust a nějaký malíř.

„Nashromáždil jsem nesmírné bohatství,“ řekl Rothschild, „a poněvadž mi nepřineslo žádné potěšení, získával jsem další a doufal, že znovu zažiji radost, již mi udělal první milion.“

„Uprostřed neštěstí jsem dál hledal lásku,“ pravil don Juan. „Byť milován a nemilovat, to je trest, ale hledal jsem dál lásku v naději, že znovu naleznu cit té první.“

„Když jsem odhalil tajemství, které mi přineslo slávu,“ prohlásil malíř, „pátral jsem po dalších, abych zaměstnal mysl; pro ně mi byla upřena sláva, kterou mi získalo to první, a tak se navzdory znechucení, které přitom pocítu-

ji, vracím ke své formuli.“

„Zanechal jsem vědy, abych našel štěstí,“ konstatoval Faust, „ale navzdory tomu, že mé metody už vyšly z módy, se k ní zase vracím, poněvadž kromě hledání není štěstí.“

Vedle nich tam byla mladá žena korunovaná věnečkem z umělého břečťanu, která řekla: „Nudím se, jsem příliš krásná!“

A Bůh řekl za cesmínou:

„Znám vesmír, nudím se.“

Max Jacob

No není to krása? Literární i výtvarné dílo Maxe Jacoba prý spojuje symbolismus se surrealismem a s křesťanskou mystikou. Údajně je též zakladatelem básnického kubismu, který si, přiznám, vůbec neumím představit. Ostatně proč taky. Hlavní je, že mě barvitě a imaginativní miniaturní příběhy Maxe Jacoba prostě baví. Tak proč se trápit teorií, pojďme si prostě užít pár krátkých „klenotů, vycizelovaných do nejmenších detailů“. Třeba hned ten první je nádherně sur-reální:

Jeden úsměv za sto slz

Kůň sotva popadá dech: droga, kterou dostal, aby znovu nabyl síl, neúčinkovala a modly

na vrcholcích hor se ještě neobjevily! Rozzuřený člověk bodal koně do boků a celý vesmír přitom nebyl větší než tykev. Vrátil se? Odsud se ještě nikdo nedostal. Dál kupředu? Bohužel, kůň zdechne na místě. Ale vtom je ve vzduchu slyšet hudbu – je to totéž, jako by si někdo pekl na rožni ideál. Jaro hraje kuželky se zelenajícími se stromy a údolí vychrlilo čtyřicet kuřat.

Pravé zázraky

Starý dobrák farář! Když od nás odešel, viděli jsme, jak se vznášel nad jezerem jako netopýr. Byl natolik ponořen do svých myšlenek, že si toho zázraku vůbec nevšiml. Lem sutany měl umáčený, a ještě se tomu divil.

Fantomas

Na zčernalém klepadle dveří, zašlém časem a prachem času, jakýsi cizelovaný Buddha s příliš vysokým čelem, s povislyma ušima a výrazem námořníka či gorily – byl to Fantomas. Tahal za dvě šňůry, aby vpustil nahoru, ani sám nevím koho. Klouže mu noha, závisl na tom život, je třeba dostat se ke knoflíku, jímž dáme znamení, knoflíku z kaučuku, dřívě než krysa, která jej prokouše. Vždyť to vše není nic víc než stříbro vycizelované na klepadlo u dveří.

Literatura a poezie

Bylo to v okolí Lorientu, slunce jasně svítilo a my jsme se procházeli a pozorovali, jak moře v těch zářijových dnech stoupá, stoupá a zaplavuje lesy, krajiny a pobřežní útesy. Brzy nám k boji s modrým mořem nezbyvalo nic než klikatící se pěšiny pod stromy a rodiny se sblížovaly. Bylo mezi námi dítě v námořnickém oblečku. Chlapec byl smutný a vzal mě za ruku. „Pane,“ řekl mi, „byl jsem v Neapoli. Víte, že tam je spousta uliček a v nich může být každý sám, aniž si ho někdo všimne. Než to tím, že by v Neapoli bylo příliš málo lidí, ale je tam tolik uliček, že na každého vždycky jedna vyjde.“ – „Jak vám ten malíček lhal,“ řekl mi jeho otec, „vůbec nebyl v Neapoli.“ – „Pane, váš syn je básník.“ – „No dobře, jestli to znamená, že je literát, zakrouťím mu krkem!“ Klikatící se pěšiny ponechané mořem na suchu ho přivedly ke snění o neapolských uličkách.

Italský slamák

Na místě, na němž v Alžíru cítíme předzvěst Konstantinopole, už zlaté epolety nebyly ničím víc než větve akácie a naopak. V módě jsou celuloidové hrozny, dámy se jimi ověšují všude. Kůň, který jej sežral z ucha jedné z mých dobrých přítelkyní, se otrávil a zdechl, poněvadž červen jeho tlamy a červené anilínové barvivo šťávy z révy se smísily ve smrtelný jed.

Ještě jedna poznámka mě přece jen napadá – při čtení poslední prozaické Jacobovy básně se mi, kdožvíproč, živě vybavila debata kolem nedávné návštěvy dalajlámy v ČR. Prostě něco ze života. Enjoy.

Literární mravy

Jeden obchodník z Havany mi poslal doutník se zlatým proužkem, z kterého se však už trochu kroužilo. Básníci u stolu říkali, že se mi tím posmíval, ale starý Číňan, který nás pozval, tvrdil, že to v Havaně mají ve zvyku, chtějí-li někomu prokázat velkou čest. Předvedl jsem dvě skvělé básně, které mi jeden z mých

Stylizovaný obraz ruské malířky Marevny (Marie Vorobjeva) – Max Jacob třetí zprava, uprostřed Amedeo Modigliani, nahoře druhý zleva Ilja Erenburg.

učených přátel přeložil na kus papíru, protože jsem je obdivoval v jeho ústním tlumočení. Básníci říkali, že ty básně jsou velice známé a že nestojí za nic. Starý Číňan však tvrdil, že je nemohou znát, poněvadž se vyskytují pouze v jediném exempláři rukopisu, a navíc v páhlaví, což je jazyk, který neznají. Básníci se

v tu chvíli začali hlučně smát jako malé děti a starý Číňan na nás hleděl smutnými očima.

Z překladů Zdeňka Hrona dokopy složil Jiří Jurečka

Z HISTORIE RUSKÉ LITERATURY (3)

Daniil Charms: Fjodor Michajlovič Dostojevskij

Ke kapitolkám z dějin ruské literatury o Alexandru Sergejeviči Puškinovi a Lvu Nikolajeviči Tolstém přidáváme Charmsův medailonek dalšího z velkých klasiků.

Jednou seděl Fjodor Michajlovič Dostojevskij, dej mu pámbu nebe, u okna a kouřil. Dokouřil a vyhodil špačka z okna na ulici. Pod okny právě prodávali petrolej a Dostojevského špaček vletěl přímo do jedné z konví, plné petroleje. Samozřejmě, že v okamžiku bylo všechno v jednom plameni. Za jednu noc shořela půlka Petěrburgu. No, šel za mříž, to je jasné. Odkroutil si své a pustil ho na svobodu. První den na svobodě si Dostojevskij vykračuje po Petěrburgu a najednou vidí, že proti němu jde Petraševskij. Petraševskij se na něj usmál, potřásl mu srdečně rukou a pohlédl mu významně a vděčně do očí.

Lev Tolstoj a Dostojevskij se vsadili, kdo napíše lepší román. Pozvali Turgeněva, aby je soudil. Tolstoj přiběhl domů, zamkl se v pracovně a začal psát román (samozřejmě, že pro děti – měl je totiž velice rád). Ale Dostojevskij sedí doma a přemýšlí: Turgeněv je člověk bojácný. Určitě teď sedí doma a přemýšlí: „Dostojevskij je člověk nervózní. Když řeknu, že je jeho román horší, může mě i podržknout!“ Tak co bych se snažil, říká si Dostojevskij, „napíšu to schválně špatně a peníze budou stejné

moje“ (vsadili se totiž s Tolstým o sto rublů). A Turgeněv sedí doma a přemýšlí: „Dostojevskij je člověk nervózní. Když řeknu, že je jeho román horší, může mě i podržknout. Ale, na druhou stranu, on ten Tolstoj je zase hrabě. Taky je lepší nemít s ním nic společného. No, oni vůbec...! A ještě tu noc ujel do Baden-Badenu.

Fjodor Michajlovič Dostojevskij – dej mu pámbu věčnou slávu – vášnivě miloval život. Ten se k němu nechoval právě něžně, a tak byl Fjodor Michajlovič často smutný. Ty, na které se smálo štěstí, ti si ho nedokázali vážit a pořád se rozptylovali nějakými malířskými. Tak třeba Lev Tolstoj měl velice rád děti. Ale ty se ho bály. Schovávaly se před ním pod lavičku a tam špitaly: „Děcka, toho strejdy se bojte. Ten umí praštit berlou!“ Děti měly rády Puškina. Říkaly: „Je takový veselý, směšný!“ a honily se za ním boso v celém hejnu. Ale Puškina děti nezajímaly. Mohl celé hodiny vysedávat na parapetu, popíjet čaj a dřvat se na bulvár. Jednou se zase takhle chystal posedět si, přišel k domu svých známých, kouká nahoře a na svém okně uviděl – sebe! S licousy a prstenem na prstě! Samozřejmě, že hned poznal, kdo to je. – A vy???

Puškin sedí doma a přemýšlí: „Já jsem génius – no dobře, Gogol je taky génius. No jo,

ale vždyť Lev Tolstoj je taky génius a Dostojevskij, dej mu pámbu nebe – taky génius. Kdy už to skončí, tohleto?“ A tehdy to právě skončilo.

Připravil Karel Prokeš

Daniil Charms

Tohle je mi nějaké povědomé...

...říkal jsem si, když jsem se včera při čtení Festivalových listů řehl nad Charmsovou poctou ruským klasikům. No jasně, už vím, kde to ten Wernisch bere. Schválně si porovnejte nactiutrhačné minipovídky Ivana Wernische s Charmsovými nactiutrhačnými textíky o ruských literárních velíkánech – inspirace je vcelku zjevná. I když samozřejmě se silným nádechem nenapodobitelně „laskavé“ wernischovské poetiky.

Mecenáš Hlávka jednoho dopoledne

Mecenáš Hlávka jednoho dne dopoledne, jda do své kavárny na nábreží, spatřil dívku mátožně se potácející po zamrzlé řece. Ta dívka byla zjevně zkrusena chudobou: studlík měla olýsalý a blížila se k děrám, kteréžto do ledu vysekali noční pytláci. Přiblížející mýnili, že do jedné, možná i do více z těchto děr se dotýká vrhne, čímž bezpochyby zmaří své mládí i svou krásu a tak dále. Mecenáš Hlávka však rázně sestoupil k řece, rozběhl se a dlouhým skluzem dostihl nešťastnici právě v okamžiku, kdy hodlala učiniti právě to, co zvědaví škarohlídové předpovídali. Pevně ji, rozechvělou, uchopil za loket a odvedl ji do kavárny. Zde pak, v červeném salónku, dívku zneužil. Když poté, zoufalá, žádala, aby jí poskytl alespoň něco potravy, vysmál se jí a poslal ji zpět na řeku, ať se jde zase utopit. Díváte se tomu? Ó pozor! Není se čemu podívoovat. Toto přihodilo se totiž v Černovicích, tedy v době, kdy mecenáš Hlávka nebyl ještě mecenášem. Zabýval se zde tehdy úplně jinými záležitostmi.

Mecenáš Hlávka jednoho večera

Mecenáš Hlávka jednoho večera, jda do své kavárny na nábreží, spatřil na rozvodněné jarní řece tonoucího rybáře. Starší již muž, vysláblý chladem, námahou a chudobou, zápasil marně s proudem, strháván i se svou převrženou lodkou blíž a blíže k hučícímu splavu. Přiblížející Pražané soudili, že zde, za touto hranicí, čeká nešťastníka jistá smrt. Mecenáš Hlávka však mocným rozmachem odstrčil několik škarohlídů, přistoupil k zábradlí, vyňal z kapsy hrst mincí, mezi nimiž nacházelo se i několik bankovek, hodil je tomu chudákovi a pokračoval rázným krokem v cestě do kavárny. Na okamžik se však zamyslel: Byl onen obnos dostatečný? Nu, my křesťané řekli bychom si v takové chvíli: Každý obnos je dostatečný, je-li podán v dobré vůli a s čistým srdcem.

V zámeckém parku

Goethe s Eckermannem se jednou klouzali po zamrzlém rybníce. He he he a zase he he he, smál se Johann Wolfgang Goethe velice vždycky, když Eckermann upadl. Úžasně, volal Eckermann pokaždé, když upadl Johann Wolfgang Goethe. Vy máte nadání pro krásné padání! Jak je to ladné, když Goethe padne! A padáte

tak hbitě, až je to k podivu, jak přitom důrazně a přesně doseďáte! A vskutku, mistr se ani jednou nemnul a usedl vždy přesně na zadek. Padáte jak z nebes mana. Tak jímál žas Eckermana. Tak Eckermana jímál žas a Goethe padal žas a žas, jen aby svému Eckermánkovi udělal radost. Bylť dobrák starý pán. A byl by na tom rybníce prochládl velmi, velice, kdyby v tom zámku neměli rybníček i led umělé, zimní krajinu pěkně vyhrávanou, se zasněženou pagodou a s větrnými mlýny na kliku a s vycpanými vesničany a s kapelou v křovinách a s mračnem na čínském hedvábí. Už zbývá jenom říci ach? Ó, mnohem více toho zbývá. V křoví se ptáček usadil a zpívá.

Časné odpoledne

Jan Neruda přišel na návštěvu ke Karolině Světlé. Karolina Světlá byla právě v koupelně, šplouchala se ve vaně. Jan Neruda se posadil do lenošky, listoval v časopisu, pak vstal, přistoupil k oknu a díval se dolů na náměstí. Lidé tam chodili sem a tam. Karolina Světlá se stále šplouchala ve vaně. Jan Neruda si zul boty a ponožky. Vykouřil cigaretu. Opět přistoupil k oknu a díval se dolů na náměstí. Lidé chodili sem a tam. Vykouřil další cigaretu. Svlekl si kalhoty. Sedl si do lenošky a listoval v časopisu. Karolina Světlá se stále ještě šplouchala ve vaně. Jan Neruda si svlekl spodky. Přistoupil k oknu. Lidé dole na náměstí chodili stále ještě sem a tam. Vykouřil další cigaretu. Karolina Světlá se šplouchala ve vaně. Jan Neruda si sundal z hlavy klobouk, vlezl do postele a usnul. Zdál se mu sen: Chodí po náměstí sem a tam, lidé se za ním ohlížejí a pošklebují se mu. Bodejť by ne – je totiž nahý. Probudil se. Karolina Světlá se stále ještě šplouchala ve vaně. Jan Neruda se oblékl, obul se, zapálil si cigaretu, vzal klobouk a šel pryč. Vyšel na náměstí. Lidé chodili sem a tam, ohlíželi se za ním a pošklebovali se. Proč asi? Čert ví. Jan Neruda vstoupil do bufetu a koupil si pivo, malého panáka rumu a cigarety. Postavil se k oknu, vypil rum, zapálil si cigaretu, pil pivo. Lidé venku na

Jan Neruda čeká na Karolinu Světlou.

náměstí chodili sem a tam. Všechno bylo zase v pořádku.

...a jako zákusek si přidáme ještě skandál mezinárodního formátu, návštěvu slavné Claudie Cardinale u J. Kroutvora:

Nesetkání

K Josefu Kroutvorovi, Radlická 20, přišla na návštěvu Claudia Cardinalová. Kroutvor nebyl doma. Cardinalová našla pod postelí květovaný župánek a převlékla se do něj, napsala rtěnkou na okno Y love you, my dárlink, pak si vzala z dřezu nedopitou láhev čerta, vlezla do postele a čekala. Kroutvor nepřicházel. Cardinalová si z popelníku vybrala vajgla a kouřila. Ale popálila si prsty. Vajgl jí spadl do výstřihu, vyskočila a vytřepala ho. Kroutvor stále nepřicházel. Bůhví kudy se fláká, vykašlu se na něj, řekla si Cardinalová. Svlekla župánek, hodila ho na lustr a oblékla si zase své šaty. Najednou začaly hořet peřiny, Cardinalová popadla hrnec s dršťkovou polévkou, vylila polévku do postele a peřiny uhasila. Pak ještě připsala rtěnkou na okno Tintili vantili! a odešla. Za chvíli se Kroutvor vrátil domů. Ten koukal!

Připravil Jiří Jurečka

Claudia Cardinale čeká na Josefa Kroutvora.

PRO ZDRAVÍ, KRASU, ČISTOTU

RADY-POKYNY-NOVINKY

10

Kouzelná vůně
pod značkou K?

Tuto značku mají osvědčené kolínské vody, ze kterých se jistě už dá vybrat ten pravý odstín, vhodný k vašemu typu, oblečení i příležitosti. Snad některou z nich znáte, možná že i používáte. Jsou to: ROYALE AMBRÉE, Chameleon, Chypre, Tabak, Reve d'Or, Juchta, Russe a Barbus, tedy vůně dámského i pánského typu. Jejich balení je už nyní nové, jejich kvality však tradičně dobré, osvědčené. Kolínská voda je přece vždycky příjemná, vždy osvěžující — a kolínské vody značky K splní všechny vaše nároky po stránce kvality i výběru.

Ještě jednou
o písmenu

K

Tentokrát však pod ním rozumíme jiný obor kosmetiky, totiž péči o vlasy. Budou-li vaše vlasy zdravé, budou také krásné. Taková je zásada, jejíž plnění si však žádá plnou pozornost a péči. Začínáme pochopitelně mytím šampony, česáním a kartáčováním; nutno si však uvě-

domět, že vlasy potřebují také výživu. A tu jim už můžeme poskytnout používáním vhodných kosmetických přípravků, známých právě pod výrobní značkou K. Jsou to: VITANOL B — březová voda, VITANOL C — výživný výtažek z léčivých rostlin s vitamínem, VITANOL D — brilantina, VITANOL E — moderní saponátový šampon, ARVIT — výživný vlasový přípravek s vitamínem F, BRILL KRÉM — výživný vlasový krém pro zpevnění účesu, a Renegátor De-Miclen — tekutá emulze k regeneraci vlasů. Všechny tyto přípravky nám pomohou uchovat si vlasy, tuto přirozenou ochranu i okrasu hlavy, po dlouhou dobu v plné svěžesti, hustotě a lesku.

→ **DE
SO
DOR**

Čekaná novinka
konečně na trhu

Je to DESODOR, přípravek k odstranění pachu z potu. Používá se k potírání míst se zvýšeným vylučováním potu, jako jsou např. spánky, čelo a podpaží. DESODOR totiž spolehlivě potlačuje růst bakterií, které pot rozkládají, čímž vzniká nepříjemný pach. Jinými slovy, DESODOR tento pach odstraňuje. Přípravek je dále doplněn vhodně volenou parfemací, která vyvolává příjemný pocit svěžesti. Také balení DESODORU je velmi praktické. Je to tuhý roubík v pouzdře z barevně eloxovaného hliníku, podobně jako tuhá kolínská ROSANA. DESODOR se vždy vejde do dámské kabelky stejně jako do pánské kapsy — kdykoli je po ruce, kdykoli může způsobit svými blahodárnými účinky.

SDRUŽENÍ TUKOVÉHO PRŮMYSLU

Poslouchejte naše rozhlasové relace o kosmetice, které vysíláme každou první sobotu v měsíci na stanici Praha a rozhlasu po drátě, vždy v 17,30 hodin.

NA SHLEDANOU U PŘIJÍMACŮ

RADY-POKYNY-NOVINKY

PRO ZDRAVÍ, KRASU, ČISTOTU

Fotografické střípky z prvního kola soutěže

Jonáš Špaček si vytextoval v prvním kole první příčku ve druhé kategorii a vyrazil na rychlík.

Poslat si nějaký ten bod navíc formou sms hlasování se pokoušela také Noemi Fritzová. Zajistilo jí to v prvním kole osmou příčku (I. kategorie).

Výbrůžky směrem k porotcům vyšly Róbertu Štefančíkovi, který si tak zajistil první příčku v první kategorii s textem Selima Ozogana Oběť.

Vanda Bernátková házela ubrančivé pohledy do publika i na porotu. Na všechny to nezabralo a bylo z toho po prvním kole osmnácté místo.

Poezie a hudba k sobě mají blízko... spojení tradičních čínských hůlek, misky na rýži a japonských pověstí přineslo divákům strašidelný zážitek a Martině Dobiášové deváté místo. (I. kolo)

Nicole Haismanová si moc přála být první, ale bylo z toho v prvním kole krásné sedmnácté místo.

Eva Hadravová na to letos jde vědecky, po prvním kole z pátého místa.

Pan Lubomír Scherhauser zachycen v krásné kompozici.

Alica Cvečková si přizvala na pomoc hračku z mládí, podle výrazu tváře však její vzpomínky příliš radostné nebyly.

Dušan Utinek několikrát ujišťoval, že vážně recituje tři stejné a jiné básně.

52. Mezinárodní festival poezie 20. - 21. října 2016

52. Mezinárodní festival poezie 20. - 21. října 2016															2. kolo		
poř	jméno příjmení	autor název textu								body 2.kolo	body 1.kolo	body celkem	umíst. 2.kolo	umíst. 1.kolo	umíst. celkem	čas	
			1 Libor Vacek	2 Peter Vilhan	3 Hana Kofránková	4 Aleš Vrzák	5 Jaroslava Čajková	6 David Kroča	7 Peter Zemaník								
1	Terézia PRAVDOVÁ	Janko Kráľ Zaklieta panna vo Váhu...	7	7	6	6	9	6	8	34	36,5	70,5	4-5	l.kat. 3.	2.	8:28	
2	Barbora ILLTHOVÁ	Viera Prokešová montáž básní	6	6,5	5,5	5	6,5	6	6	30	33,5	63,5	6.	l.kat. 4.-5.	7.	3:04	
3	Adela DUKÁTOVÁ	Vasko Popa Večne neviditeľná	7,5	8	7	7	7,5	8,5	6	35	32,5	67,5	3.	l.kat. 6.-7.	5.	4:09	
4	Viktória VELKOVÁ	Ivan Kupec Mahonai, deň prvý	6,5	8,5	6	7	8	7	7	35,5	32	67,5	2.	l.kat. 8.	4.	8:40	
5	Alica CVEČKOVÁ	Virág Erdős Len raz	8	7	7	4	7,5	7	8	36,5	33,5	70	1.	l.kat. 4.-5.	3.	3:56	
6	Tereza SVĚRÁKOVÁ	Sylvia Plathová Lady Lazarus	7	7,5	8	7	7,5	6,5	7	36	36	72	5.	II.kat. 7.	5.	4:08	
7	Martina DOBLÁŠOVÁ	Viola Fischerová výběr z poezie	6	5	6	5	6	6	5	28	33,5	61,5	7.	II.kat. 9.	7.	1:40	
8	Marian GAUDOŠ	Valentin Beniak Rodný můj kraj	7,5	8	7	6,5	8	7	10	37,5	34,5	72	4.	II.kat. 8.	4.	4:30	
9	Noemi FRITZOVÁ	Ilidová Tibetská poezie Nezajdi slunce	6	7	5	4	5,5	5,5	5	27	32,5	59,5	8.	l.kat. 6.-7.	8.	2:50	
10	Dušan UTINEK	Lawrence Ferlinghetti Situace na západě...	8,5	9	8	9	7,5	9	9	43,5	39,5	83	2.	II.kat. 4.	2.	8:34	
11	Eva HADRAVOVÁ	Jiří Kolář Věk náboženství	9	8	9	8,5	7	8	8	41,5	38	79,5	3.	II.kat. 5.	3.	7:37	
12	Vladimír SOLDÁN	Jiří Wolker Balada o námořníku	9,5	8,5	10	9	8	9	9	45	41,5	86,5	1.	II.kat. 2.	1.	9:24	
13	Natálie DURCHÁNKOVÁ	x Pásmo staroegyptských	6	6	6	6	5	6	5	29	37	66	7.	l.kat. 2.	6.	4:08	
14	Martina JUSTUSOVÁ	Anna Snegina Unavená a zničená	7	5	7	6	7	7	7	34	37	71	6.	II.kat. 6.	6.	3:40	
15	Alžbeta JURKOVICOVÁ	P.O.Hviezdoslav Bútor a Čútor									40			II.kat. 3.			
16	Róbert ŠTEFANČÍK	Karl Grenzier Noc	7	8	5	6	7	7	7	34	37,5	71,5	4-5	l.kat. 1.	1.	5:20	
17	Jonáš ŠPAČEK	Pavel Novotný Do budoucna									45			II.kat. 1.			

Festivalové menu

Valašská kyselice	35 Kč
Luštěninová polévka	35 Kč
Smažený kuřecí řízek, bramborový salát	85 Kč
Vepřový guláš, houskový knedlík	85 Kč
Vepřový steak na grilu, hranolky	85 Kč
Hermelín na grilu, opékané brambory	85 Kč
Chalupářská klobása, chléb	60 Kč
Párek v rohlíku	20 Kč
Hranolky, kečup nebo tatarka	30 Kč
Krajíc chleba se sádlem a cibulí	20 Kč
Zeleninový salát dle nabídky	60 Kč
Italské tiramisu	45 Kč
1/4 Valašský frgál	35 Kč

Přejeme dobrou chuť!

Z doporučené četby:

Drobné nehody

Jana Vodňanského

Sedí pán
při malém pivu
ve tváři má
zděšení
není ani
příliš divu
padá na něj
lešení.

Podívej se,
podívej,
náš strejda je
vodívej.
Udělal nám
zkrat,
už jde z něho
smrad!

Kam se poděl
profesor?
Je ho plný
kompresor.

tip pro vaši domácnost

**VIANOČNÉ SVETLÁ POHASNÚ
ROTEŠENIE Z DARČEKA
PRINÁŠAJÚCEHO
STÁLY ÚŽITOK
POTRVÁ**

ELEKTRO-PRAGA HLINSKO

Je najvyšší čas poradiť mužovi, ktorý darček Vám bude najmilší:

VYSÁVAČ ETA 406

Predvedie vám ho každá predajňa elektrických spotrebičov

Foto na poslední straně: David Stypka.

Festivalové listy 52. Mezinárodního festivalu poezie pro účastníky festivalu vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, příspěvková organizace.

Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka – grafika, sazba,

Renata Bechná – vedoucí sekretariátu redakce

Redakční kruh: Pavel Stojar, Lenka Valoušková, Aleš Linduška, Jiří Jurečka, Marek Adamík, Jana Fusková – fotograf

Mezinárodní festival poezie je soutěž amatérských recitátorů z České a Slovenské republiky pořádaná Kulturním zařízením města Valašského Meziříčí a městem Valašské Meziříčí za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a CS Cabot ve spolupráci s NIPOS ARTAMA Praha a Národním osvětovým centrem Bratislava, DUHA – kulturním klubem u hradeb Prostějov a Mestským kultúrnym strediskom Dolný Kubín.

partneři festivalu:

